

7 Μαρτίου 2015

Ο προβληματισμός της ανθρώπινης σκέψης για το “Άσμα Ασμάτων”

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη ανάρτηση: <http://www.pemptousia.gr/?p=91009>]

Ο μεγάλος μας ποιητής Σεφέρης (Γ. Σεφέρης, 1991), την Πρωτοχρονιά του 1962 μένει εκστατικός σε αυτό το παραλήρημα της αγάπης του «Άσματος Ασμάτων». Ό,τι αγγίζει την ανθρώπινη ψυχή είναι πλούτος και αρνείται να μπει στην επεξηγηματική τακτική, απλά συμβουλεύει τον αναγνώστη «να αισθανθεί μόνος του το Άσμα με τα μέσα που διαθέτει η ψυχή του και με τη σοφία που του χάρισε ο Θεός χωρίς τις ενοχλητικές παρεμβάσεις του δογματισμού». Ο Σεφέρης, ως ποιητής, εισπράττει την ευαισθησία και τα εκλεπτυσμένα αισθήματα και νοήματα του Άσματος τα οποία και αποδίδει με το δικό του υπέροχο ποιητικό τρόπο.

Ο έρωτας, όμως, εντείνεται από το θάνατο, αλλά και παίρνει την πικρή γεύση του, καθώς αισθάνεται τη μυρωδιά του θανάτου, πάνω από αυτούς που αγαπά. Όταν πραγματικά αγαπήσει κανείς και δοθεί ολόψυχα στον πραγματικό και ανιδιοτελή έρωτά του για τον άλλο, τότε αρχίζει να καταλαβαίνει τη δύναμη του θανάτου. Ο Γρηγόριος Νύσης, (Γ. Νύσης, 1963), γράφει: «Όταν ο σύζυγος κοιτάξει το αγαπημένο πρόσωπο, τού έρχεται ταυτόχρονα και ο φόβος του χωρισμού όταν ακούση την γλυκιά φωνή, η σκέψη έρχεται στο νου ότι κάποτε δεν θα την ακούει όταν ευφρανθή από τη θέα της ομορφιάς της, τότε φρίττει με το προαίσθημα του πένθους που θα φέρει ο θάνατός της...»

Φοβάται, μήπως, αυτός ο ζοφερός ύπνος του στερήσει την αγάπη του. Αυτό όμως το τραχύ συναίσθημα θυμίζει στον άνθρωπο, ότι η αγάπη δεν είναι μόνο παραδεισένια χαρά, που γύρω της κινούνται τα νήματα της προσωπικής ζωής και ευτυχίας, αλλά και «αγκαθερός» δρόμος, τραχιά μαθητεία. Όλα αυτά, που τα Μέσα Ενημέρωσης παρουσιάζουν ως έρωτα, την αυτονομημένη σεξουαλικότητα ή την απόλαυση και τη χαρά, που υποτίθεται ότι βιώνουν οι δυο εφήμεροι εραστές, υποβιβάζουν την ανθρώπινη ύπαρξη και μεταλλάσσουν το σταυρικό χαρακτήρα της αγάπης. Έτσι οι νέοι ρίχνονται με την νεανική τους ορμή, στο ξέφρενο κυνηγητό του ελεύθερου έρωτα, αφού έτσι τους διαποτίζουν καθημερινά, αυτοί που προσπαθούν να δώσουν λανθασμένα πρότυπα και καταστάσεις ζωής'

αυτοαποκαλούμενοι Σωτήρες της ανθρωπότητας.

Εμπλέκουν λοιπόν τον νέο άνθρωπο, που διψά να εισπράξει, από τον έρωτα, τη χαρά και την ευτυχία. Δεν είναι έτοιμος και προΐδεασμένος για την σταυρική πορεία της αγάπης που αρχίζει με το συναίσθημά του. Έτσι ή τα εγκαταλείπει φοβισμένος ή αρνείται να αγωνιστεί, φοβούμενος τον κόπο και την αυτοθυσία για να σώσει τη σχέση του. Και ρίχνεται στο κυνήγι της σεξουαλικής επιβεβαίωσης, της στιγμιαίας ηδονής, που όμως, ακριβώς επειδή, δεν συνδέεται με την ψυχή του ανθρώπου, αφήνει την πίκρα του θανάτου, δηλ. την αμαρτία, την αποτυχία. Γιατί, όταν αγαπά κανείς πραγματικά πρέπει να βγει από το κέλυφος της βόλεψής του και να παραδοθεί άνευ όρων στον άλλο. Αυτό φοβούνται οι νέοι και γι' αυτό αποφεύγουν να επενδύσουν τις ψυχικές δυνάμεις τους σε αυτή την πορεία. Προτιμούν την εφήμερη διασκέδαση, τη στιγμιαία απόλαυση. Φοβούνται επίσης την προδοσία της αγάπης τους. Θα καταφέρουν να δρασκελίσουν το «βουνό» του εγωισμού και να ριχτούν με σωσίβιο το Θεό, στο άγνωστο πέλαγος της βαθιάς αυτοπροσφοράς. Πού θα τους οδηγήσει η επένδυση στην αγάπη, στο γκρεμό ή στον παράδεισο; Θα βρουν ανταπόκριση;

Ο Theodor Bovet (Theodor Bovet, 1967), στο βιβλίο του «Ο Γάμος», αναφέρει, συνδέοντας και πάλι την αγάπη και το θάνατο: «Γαλήνια και φλογερή, άγια και παθητική, τρυφερή και μυστηριώδης, ταπεινή και μεγαλοπρεπής, γεμάτη απ' την επισημότητα του θανάτου και τη χαρά της ζωής, πλατεία σαν τον ουρανό και γεμάτη με όλα τα αρώματα της γης: αυτή είναι η συζυγική αγάπη».

Ο Πέρσης μυστικός Τζελλαλ Εντιν Ρούμι (Τζελλαλ Εντιν Ρούμι, 2006), γράφει : «Τρέμει η καρδιά τον Έρωτα λες και θωρεί τον θάνατό της, τι με τον Έρωτα ψοφά το Εγώ, ο σκοτεινός δεσπότης».

Στις ανατολικές θρησκείες ο δυϊσμός διακηρύσσει ότι, από το σώμα πρέπει να απελευθερωθεί το αθάνατο πνεύμα. Έτσι ο φυσικός κόσμος με τα απτά φυσικά σώματα είναι η σφαίρα της πλάνης και το δέσιμο με αυτόν ισοδυναμεί με θάνατο.

Ο π. Φιλόθεος Φάρος, (Φ. Φάρος, 2001), στο βιβλίο του «Έρωτος Φύσις» θέτει μια άλλη όψη στη σχέση του έρωτα με το θάνατο ως εξής: «ο θάνατος είναι το σύμβολο της εσχάτης ανικανότητας και το άγχος που προκύπτει από αυτή την αναπότρεπτη εμπειρία , μας ωθεί να αγωνιστούμε για να κάνουμε τους εαυτούς μας αθάνατους με τον αυτονομημένο σωματικό έρωτα.» Και σημειώνει: «Ο έρωσ και ο θάνατος έχουν κοινό το γεγονός ότι είναι δύο απόψεις του *mysterium tremendum*..... Και οι δύο συνδέονται με τη δημιουργία και την καταστροφή Δεν μπορούμε να μείνουμε έξω είτε από τον έρωτα, είτε από το θάνατο...».

Ο Freud (S. Freud, 1923) συσχέτισε την απειλή του θανάτου με την αποδυνάμωση

του έρωτα: «Αυτό συνεπάγεται από την ομοιότητα της καταστάσεως, που ακολουθεί την πλήρη σεξουαλική ικανοποίηση με την επιθανάτια διαδικασία και από το γεγονός, ότι ο θάνατος συμπίπτει με τη συνουσία στα κατώτερα ζώα. Μέσα στη φύση ο οργασμός παρουσιάζεται ως αναγέννηση και θάνατος. Η θηλυκή μέλισσα πεθαίνει μετά την αναπαραγωγή».